

KÄLLSKATTEN

Personförväxling av arbetsgivare vid avdrag för preliminär skatt.

En arbetsgivare hade under år 1957 hos sig haft anställa bl. a. en person, här kallad A., och en annan, nedan benämnd B.

Vid arbetsgivarens inbetalning av preliminärskatt under uppbördsterminen i mars nämnda år hade han emellertid råkat förväxla de båda arbetstagarnas skatteanvisningar — vilket även konstaterades vid en av postverkets vederbörande skatteavdelning företagen undersökning — så att ett belopp å 30 kr, som genom skatteavdrag innehållits för A., krediterats å B:s uppbördskort, medan ett belopp å 289 kr, som utgjort dyl. avdrag för B., i stället gottskrivits å A:s uppbördskort. Förväxlingen hade dock icke upptäckts förrän efter debiteringen av slutlig skatt på grund av 1958 års taxering, vid vilken taxering A. erhållit överskjutande prel.skatt med 593 kr, som han utkvitterat, medan B. påförts kvarstående skatt med 399 kr.

I en till vederbörande länsstyrelse den 11 dec. 1958 inkommen skrift anhöll arbetsgivaren, att ovannämnda belopp 289 kr måtte omföras från A:s kreditkort för år 1957 till B:s kort för samma år. Mot en dyl. åtgärd hade A. enligt påteckning å skriften förklarat sig icke hava något att erinra.

Genom resolution den 22 dec. 1958 yttrade länsstyrelsen, att då det i förevarande fall finge anses ankomma på arbets-

givaren att själv återkräva beloppet i fråga från den arbetstagare, som genom arbetsgivarens eget förvållande gottskrivits för hög prel.skatt, funne länsstyrelsen skäligt avslå framställningen.

I besvär hos KR fullföljde härefter arbetsgivaren sin talan.

Vederbörande kronokamrerare upplyste i avgivet yttrande, att arbetsgivaren sedermera inbetalat 289 kr jämte 4 % i restavgift, men att enligt utdrag ur avlöningskort det felande skattebeloppet syntes uppgå till allenast 259 kr (289 — 30).

I utlåtande över besvären hemställde länsstyrelsen, att dessa icke måtte vinna KR:s bifall, samt anförde tillika bl. a. följande. Därest felaktigheten upptäckts tidigare, hade rättelse kunnat vidtagas genom omföring av de preliminära skattebeloppen å 30 kr och 289 kr. En omdebitering efter utfärdandet av debetsedlarna å slutlig skatt och sedan A. uppburit hela beloppet av överskjutande prel-skatt skulle hava medfört, att det belopp, som tillgodoräknats denne för mycket, måste återkrävas i form av tillkommande skatt. Detta förfarande tillämpades, då prel-skatten avräknats med oriktigt belopp på grund av felaktighet från uppbördsmyndigheternas sida. I förevarande fall saknades emellertid enligt länsstyrelsens förmenande möjlighet att på detta sätt kunna utfå det felande beloppet av A., som torde sakna tillgångar till skattens gäldande. Fråga vore då, om skatteförslus-

ten skulle bäras av statsverket, ehuru den förorsakats av arbetsgivaren genom felaktigt förfarande vid hans inbetalning av prel.skatt. Länsstyrelsen, som för sin del ansett det riktigast, att arbetsgivaren i sådant fall gentemot statsverket hade att svara för skattebeloppet enligt 77 § UF, hade därför avslagit arbetsgivarens ansökan om omföring av beloppet. Sedan arbetsgivaren därefter inbetalat det felande skattebeloppet å 259 kr, finge besvärerna anses innefatta yrkande om restitution till arbetsgivaren av ifrågavarande belopp, då denne icke ansågs ansvarig för det samma såsom arbetsgivare enligt bestämmelserna i UF.

Genom utslag den 24 febr. 1960 fann KR med avseende å vad i målet förekommit icke skäl att bifalla besvärerna.

Källskatt vid semesterersättning m m.

Enligt ett muntligt arbets- och löneavtal mellan en företagare i byggnadsbranschen — nedan benämnd X. — å ena, samt hos honom anställda arbetstagare, å andra sidan, skulle avdrag för källskatt icke verkställas av X. utan hade vederbörande anställda själva att inbetala dyl. skatt.

I enlighet härmed hade X. under år 1957 underlåtit innehålla den preliminära A-skatt, som belöpte på envar av de fem hos honom anställda.

Sedan vederbörande lokala skattemyndighet hos X. påtalat nyssnämnda förhållande, bestred denne i skrivelse den 10 juni 1958 honom av nämnda myndighet ålagd betalningsskyldighet för hos arbetstagarna uppkomna skatterestantier under förmenande, att han i allt fall icke vore skyldig att i första hand erlægga dessa. Vidare yttrade X. bl. a. följande. X. hade under ett par års tid saknat fast bostad, varför det varit synnerligen besvärligt för

honom att sköta sina penningaffärer, så mycket mera som hans arbeten vore av ambulerande natur. Till följd därav hade han avtalat med arbetstagarna om att de själva skulle ombesörja sina skatteinbetalningar. Detta förfarande hade gått friktionsfritt ända till år 1957, då ombyte av några anställda skett och de nyanställda uraktlåtligt göra dyl. inbetalningar. Mellan X. och de anställda hade avtalats om en veckolön av 22 kr för 48 timmars arbetsvecka, vartill kom 20 kr i veckan i semesterersättning och 50 kr i veckan i reseersättning samt traktamente, beräknat efter 10 kr per dag, eller tillsammans 350 kr per vecka.

Genom beslut den 27 juni 1958 förklarade den lokala skattemyndigheten X. i egenskap av arbetsgivare jämte vederbörande arbetstagare ansvarig för vissa närmare angivna skattebelopp jämte därå belöpande restavgifter.

Häröver besvärade sig X. hos vederbörande länsstyrelse under påstående, att skatteavdrag icke skolat verkställas hos de anställda beträffande sådana belopp, som utgjort ersättning för semester, resor och dagtraktamenten. På grund härav yrkade X. nedsättning av de belopp, för vilka den lokala skattemyndigheten ålagt honom ansvarighet.

I avgiven förklaring avstyrkte den lokala skattemyndigheten bifall till besvärerna samt anförde därvid i huvudsak följande. Då arbetstagarna icke överlämnat sina debetsedlar till X., som icke heller infordrat desamma, hade det ålegat honom att verkställa skatteavdrag med 25 % å samtliga till de anställda utgående löneförmanerna, inkl. semester- och reseersättningar samt dagtraktamenten. Jämlikt UF föreläge direkt avdragskyldighet å såväl semester och reseersättningar som trakta-

menten. Vid X:s utbetalning av löner hade någon uppdelning av ersättningarna icke skett på lön, semesterersättning, reseersättning och traktamentsersättning utan hade hela beloppen noterats som lön i hans bokföring. X. hade icke heller medelst sin bokföring eller genom andra handlingar visat, att skatteavdrag rätteligen skulle ha verkställts å lägre belopp än som utkvitterats av arbetstagarna. — Skattebeloppen jämte restavgift hade numera erlagts, beträffande en av de anställda av denne själv och beträffande övriga 4 arbetstagare av X.

Enligt resolution den 27 okt. 1958 fann länsstyrelsen ej skäl göra ändring i överklagade beslutet.

I besvär hos KR fullföljde X. sin talan.

Över besvären avgav den lokala skattemyndigheten förklaring, däri avstyrktes bifall till desamma. Till stöd härför an-

fördes bl. a. följande. Skäl saknades för att i förevarande fall underlåta skatteavdrag å beräknad semesterersättning. Enligt löneavtalet utgående resekostnads- och traktamentsersättningar skulle enl. 32 § KL och anv. härtill upptagas som intäkt. De utgifter, som därmed skulle bestridas, finge avföras som omkostnad. Vid taxeringen skedde prövning av behörigheten utav gjorda avdrag. Fog för tillämpning av undantagsbestämmelsen i 10 § UF i fråga om dessa ersättningar kunde icke anses föreligga.

Jämväl länsstyrelsen hemställde om avslag å besvären.

Genom utslag den 7 jan. 1960 fann KR icke skäl att göra ändring i länsstyrelsens resolution.

Jfr Medd. från Centrala uppborðsnämnden nr 44 år 1947 och nr 10 år 1953.